

24.

A Társaság

Kandó L. 1918.

Leányarckép.

Kandó László festőművésznek
A Társaság részére készített rajza.

Holzer
cs. és kir. udvari és kamarai szállító
divatháza
Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 9.

Old American

különlegességek utazó kalapokban

Budapest, Belváros

IV., Egyetem-utca 3. sz.

Telefon: 169-97.

Schneider Rózsi és Kató

Budapest, IV., Váci-u. 8., félemelet. // Telefon 94-35.

Utcai és estélyi ruhák, köpenyek, kosztümök,
bluzok és pongyolák állandó nagy választékban.

LITCKE

Casino

for England

Cremant Rosé

Sport

LOHR MÁRIA · KRONFUSZ

Gyár és fő-üzlet: Budapest,
VIII., Baross-utca
85.

Telefon: József 2-37.

Fiókok: II, Fő-utca
27, IV., Eskü-ut 6,
Kecskeméti-utca 14,
VI., Andrásy-ut 16,
VI., Teréz-körut 39,
V., Harmcad-u. 4,
VIII., József-körut 2.

A főváros első és legrégebb
csipketisztító-, vegytisztító és
kelmefestőgyári intézete ala-
□□□□ pitva 1867. évben. □□□□

„TANNIBETUL“

Ha haját korai kihul-
lástól vagy megószu-
léstől meg akarja vé-
deni, úgy használjon
TANNIBETUL haj- és
fejbőrpoló szert.
Száras, vékonyzálu
hajnak használjon

ZSIROS
TANNIBETULT.
Zsíros hajnak és erős
bőrhámlásu fejbőrnek
használjon
SZÁRAZ
TANNIBETULT.
Ára darabonként K 10.

Kapható minden gyógyszerárban, drogueriában
és illatszertárban. 6 üveg vételnél bérmentesen
szállítok. — Egyedüli készítője:

DANKOVSKY ISTVÁN ILLATSZERGYÁR
és kozmetikai cikkek gyára
BUDAPEST, V., ERZSÉBET-TÉR 19.

Berzeviczy Albert új könyve:

DÉLEN

136 képpel * Ára 20 Kor.

Megrendelhető: „A Társaság“ kiadó-
hivatalánál Bpest, IV., Reáltanoda-u. 18.

Modern bélelt levélpapírosok és bori-
tékok névnyomással megrendelhetők:

Fröhlich és Feldmann
Budapest, Kertész-utca 43.

ORBÁN FIVÉREK BUDAPEST

IV., Veress Pálné-utca 10.

Háztartási cikkek és higiénikus készülékek. Illatszerek. Pipere-
és gummiáruk.

ELSŐ ORSZÁGOS SZABADALMAZOTT MÁRVÁNYMŰVÉSZ

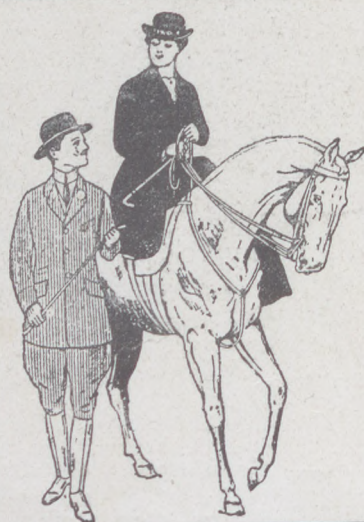

Gerenday A. és fia

siremlékgyárosok

Budapest, VIII., Köztemető-u. 7.

MŰVÉSZI SIREMLÉKEK.

JOSEF FISCHER

cs. és kir. udvari és kamarai szabó

WIEN, I., LOBKOWITZ-PLATZ 1.

Divatterem

Elegáns utcai öltözékek, látogató-toi-
lettek. Kabátok, szőrmék. Kosztümök
14-17 éves fiatal hölgyek részére. Leg-
újabb szabásu hölgylovaglőltözékek

Kosztümök a sport minden ágához.

Izléses férfiruhák legfinomabb kiállítás-
ban. Szalon-, utcai- és sportöltözékek.

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS KRITIKAI HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA.

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR.

V. évf.
24-ik szám

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, REÁLTANODA-U. 18. TELEFON: JÓZSEF 25-11.

Előfizetési árak: egy évre 40 kor., félévre 20 kor., negyedévre 10 kor. Egyes szám ára 1 kor.

Budapest,
1918. június 16.

Az első fogoly-kicserélés a brody-i állomáson. A felső kép az osztrák-magyar, az alsó az orosz vonat, utasaival. — Az alsó kép közepén a két vonat parancsnoka: dr. Cackin orosz ezredorvos és Dobay Ödön testőrőrnagy.

Az 1. császárvadászok ezüst hadikürtjének ünnepélyes beszentelése Conrad báró altábornagy jelenlétében.

Tűzkereszt.

Irta Drasche-Lázár Alfréd.

Regény.

Januárban már az első motorok kerültek a piacra és előnyük oly nyilvánvaló volt, gyakorlati használatuk pedig oly föltűnést keltett, hogy a társaság nem volt képes még a tizedrészét sem leszállítani a nap-nap után tömegesen érkező megrendeléseknek. Az üzem ismert három csoportjában előállított motorok és járművek annyira igénybe vették a Tensional Co. minden teljesítőképességét, hogy eme produkció mellett egészen eltörpült az uszókészülék gyártása, amely azért szintén serényen folyt, mert a társaság az összes instanciáknál megnyerte Hilton pittsburgi mérnök ellen a pert, amely azzal járt, hogy a kormány azonnal beszüntette vele az összeköttetést és megrendelését a hadsereg számára a Tensional Co.-ra ruházta át.

Az idő röptült, teltek az évek. Az általános idegesség, kapkodás, a vagyonszerzés, a napról-napra növekvő fényűzés igényeinek kielégítése rajt ült az egész emberiségen mint egy vampir, amely kiszívta az agyvelőből a vért. Senki sem tudta, hogy ez hová fog vezetni, de mindenki érezte, hogy a világ nagy események előtt áll. A diplomáciai kulisszák mögül kipattanó hírek ezt a föltevést csak megerősítették. Egész Amerikában izgultak Mexiko fészkelődése miatt s Európában ismeretlen erők, vad gyűlölet, politikai stréberek szították a gyilkos tüzet, uszították egymás ellen a népeket és a prédára sóvárgó keselyük már alig várták, hogy lecsaphassanak a szerencsétlen monarchiára, amelyet úgy állítottak oda a világ elé, mint egy sülyedőfélben lévő hajót, amelyet az első viharból elsodornak a hullámok. A titokzatos debreceni pokolgépjegy, a monarchia szinte megmagyarázhatatlan türelme Szerbia kihívó viselkedésével szemben, az

angol-francia tengeri egyezmény, Oroszország terjeszkedési vágya, a francia revanche-idea föllevenítése és az angol irigység, valóságos záporosője volt a szikráknak, melyek közül egy is elégséges lett volna, hogy fölrobbantsa a puskaport. De még mindig győzött az ész, vagy jobban mondva, ellenségeink még nem készültek volt el egészen, hogy reánk mérjék a halálos ütést.

És akkor történt, hogy két revolverlövés váltotta ki az általános tulfeszültségben tengődő elemi erők összecsapását. 1914 június 28-án Ferencz Ferdinánd trónörökös és neje Serajevóban gondosan előkészített merénylet áldozatává lett. A hír kábel útján még a következő éj folyamán eljutott Amerikába is, ahol épp oly nagy izgalmat keltett, mint az Óvilágban. Mindenki pártpolitikai különbség nélkül mélyen föl volt habórodva az eset fölött, de már akkoriban ott is sokan voltak,

akik a világháborút elkerülhetetlennek tartották. És nekik lett igazuk. Julius 25.-én a monarchiában elrendelték a hadsereg és a népfölkelés részben való mozgósítását, 28.-án ment Ausztria-Magyarország hadüzenete Szerbiának, 29.-én a szerbek fölrobbantották a zimony-belgrádi hidat és dunai monitoraink megkezdték az ellenséges hadállás tüzelését.

Magnus, aki már napok óta tisztában volt azzal, hogy régi szándékához képest az eseményekből magára nézve is levonja a következtetést, nem habozott többé. Pedig nehezebb esett otthagyni a feleségét, akit imádot, valamint két kis leányát, az egyéves Maryt és az alig hathetes Helént, akinek érkezése sok örömet, de bánatot is okozott neki, mert Geraldine azóta nem tudott egészen rendbe jönni egészségével.

Dobogó szívvvel lépett Geraldine betegágyához, hogy közölje vele elhatározását. Nem tudta, miként adja elő a dolgot. De az asszony okos szemével rögtön kiolvasta az arcából, hogy miről van szó. Elfordította a fejét és zokogott.

— Nem szeretsz . . . — suttopta.

Magnus megsimogatta a fejét és megcsókolta.

— Visszajövök nemsokára, — mondta. — Ma-napság háboru nem tarthat tovább, legfeljebb két hónapig . . .

Az asszony jóideig nem felelt.

— Ha szeretsz, — szólt aztán, — beszélj előbb valakivel, aki higgadtan, elfogulatlanul ítéli meg a helyzetet. Hisz lehetetlen, hogy odaát éppen terád legyen szükség!

— Szükség lesz az utolsó emberre is, — felelte Magnus komolyan, majd hozzátette: — Ha azonban megnyugtat, hogy mással is beszéljek a dologról, legyen. Elmegyek Pearsonhoz.

— Pearsonhoz? — Geraldine gondolkozott kissé, aztán csak annyit mondott:

— Nem bánom. Az is szeret téged...

És Magnus elment Pearsonhoz. Elmondta neki a dolgot, úgy amint volt, nem tett hozzá semmit sem, de kijelentette, hogy erkölcsi kötelességének ismeri, hogy hű maradjon ahhoz a zászlóhoz, amely ma még az övé volt.

Pearson szájában rövid kis pipával, melyből éktelen füstfelhőket fújt a szoba minden irányába, mint azelőtt, nyugodtan hallgatta végig a barátját. Mikor Magnus befejezte, Pearson az asztalon át kezét nyujtott neki.

— Én is azt mondom, hogy menjen, — szolt nagyon komolyan és úgy is történt.

Geraldine némán vette tudomásul a dolgot és nem nehezítette meg érzelgős jelenetekkel a bucsu pillanatát.

Benjamin F. Barker, aki már körülbelül egy év óta kibékült volt a fiával és egy kis unoka, Roger révén, Florence-szal is megbarátkozott azalatt a föltétel alatt, hogy menyé soha életében nem tesz többé egy tánclepiést még a bálteremben sem, — Florence azért vigan táncolt akármikor kedve kerekedett hozzá, — nem helyeselte Magnus önkéntes bevonulását, mondván, hogy hiába teszi meg az utat, mert míg Magyarországba ér, ugyanis vége lesz már mindennek.

Közvetlenül Magnus elutazása előtt incidens adta elő magát, mely amugy is feldult lelkiállapotát még jobban izgatta, igaz csak pillanatra. Éppen csomagolta utolsó holmiját, mikor Emmerson berontott hozzá és levelet nyujtott át neki azzal, hogy azt az orosz főkonzulátusnak egy alkalmazottja félórával azelőtt hozta el személyesen a Tensional Co. irodájába.

Magnus csodálkozva nézte a borítékot. Öt hivatalos pecsét és pontos címe francia nyelven írógépezve volt rajta. Mit akarhatott tőle az orosz konzulátus? Leszakította a borítékot, mire másik levél esett ki belőle, női írással, nevével s a Murray-penzió címével. És most már tudta, hogy kitől való volt a levél. Fölbontotta és olvasta:

Carskoje Selo, 1914. április 3.

Édes Mikim,

nem tudom, hogy egyáltalában, s ha igen mikor veszi majd kézhez jelen soraimat, mert a medve körülvevett kémekkel és ellenőrzői minden lépésemet. Ugy tart itten mint egy börtönben, még a parkban is minduntalan látok utálatos pófákat leskelődni a fák mögöl. Nem azért, mert utálok az oroszokat, igen buta ahhoz, hogy ezt megértse, de azért, mert féltékeny. Minden férfiben, akivel beszélek, még a saját inasaimban is veszedelmet lát, — bevallom, nem minden ok nélkül. Ez az állat megérdemelné, hogy megcsaljam éjjel-nappal, minden órában hatvanszor. Szeretnék válni, de erről a medve nem akar tudni. Néha úgy érzem magamat, hogy föltudnám vágni az ereimet, de annyira vigyáznak rám, hogy még ezt sem tehetem meg. Olykor-olykor elfog a vágy magáért Miki és nem tudom megérteni, hogy miért kellett széjjelmennünk? Nem hallok magáról, nem felel leveleimre, azért mégis csak irok. Miért? Talán unalomból, bosszuvágyból? Vagy szerelmes volnék — még magába? Nem tudom. Azért egyszer, egyetlen egyszer szeretném még viszontlátni ebben az életben, már csak azért is, hogy megcsaljam magával az uramat, — bolond örööm telnék benne! De ki tudja, tetszenék-e még magának? Néha, ha a tükörbe nézem magamat, úgy látom, hogy vén asszony

vigyorog reám. Pedig azt mondja mindenki, hogy szebb vagyok, mint valaha, még a medve is, aki —

Eddig szolt a levél. Nem volt se folytatása, se befejezése.

Magnus, miután elolvasta, még nézte egy ideig, aztán szó nélkül zsebre tette és bement Geraldinehoz. Megfogta a beteg asszony kezét, a kis baba sirását menyéi zenének hallotta és mellette Mary ült a földön csörgővel a kezében.

— És mindezt itt kell hagynom, talán örökre, — gondolta magában.

Livia levele csak akkor jutott ismét eszébe, mikor már a Holland-America Line «Rotterdam» nevű nagy kivándorló hajójának fedélzetén vihar után sétált fölé a már régen eltűntek szeme elől az amerikai partok. Akkor újból elővette, elolvasta, aztán ezer darabra tépte és nézte, amint a szél pajkosan fölkapta és vitte, vitte őket a zölde tengerbe...

XXII.

Két huszártiszt járt-kelt a kaszárnya udvarán, amely némán, elhagyatva terült el a csinos tisztikaszinó és az egyemeletes, pavillonszerű legénységi épületek meg istállók között. Nagyot hallgattak mind a ketten és cigarettáztak. Látszott rajtuk, hogy gondolataik máshol vannak. Beesteledett és meleg nap után, kellemes szellő zamatos lombillatot hozott a pozsonyi

Kosszeghy József cs. és kir. kamarás, százados a belgrádi konakban, Péter szerb király dolgozószobájában, a trónteremből áthelyezett trónszéken.

A bécsi Heeresmuseum felvétele.

hegyekből egyenesen a laktanya vidékére. Az udvaron keresztül, vödörrel a kezében vagy nyereggel, számmal a vállán megjelent egy-egy huszár alakja, majd ismét eltűnt az alacsony ajtó egyikében. Néha, tompitottan ének hallatszott át, amelybe itt-ott belevegült egy ló nyerítése. Aztán ismét csönd lett.

Az egyik tiszt megállt és figyelt.

— Nem hallasz valamit? — kérdezte a társától.

— Nem én, kapitány uram, — felelte a másik.

— De. Itt *Az Est*.

— Csakugyan, most már én is hallom.

És mintegy parancssóra egyszerre sarkon fordultak és kiesttek az utcára. Kiabálva és lihegve, nagy csomóval a hóna alatt érkezett a rikkancs. A tisztek kitépték a kezéből a lapot, mindegyik egyet és csak úgy nyelték magukba a harctéri híreket.

A rikkancs tovább rohant.

— Német győzelem Metznél — —

— Budapestet és Bécsset megerősítik . . .

— Régi dolog . . . Pozsonyt is! Ezt még nem tudtad?

— Hallottam, de nem akartam elhinni. Kapitány uram?

— Nos?

— Olvastad? Sokalnál megvertünk egy kozák-hadosztályt!

— Láttam . . . Mást nézek én, barátom. Mi van lent Szerbiában, ahol a mieink vannak?

— Én is azt nézem . . . Itt van valami a negyedik oldalon. Visegrádtól és Rodnótól keletre mintegy harminc szerb zászlóalj szívos küzdelem után az egész vonalon visszavetettünk.

— Végre! — szólt Turszki Aladár, a kapitány, és föllélegzett.

Aztán mind a kettő tovább böngészte a lapot. Egyidőben akadt meg a szemük egy hosszú hivatalos jelentésen, amely megmagyarázta, hogy miért léptünk mégis offenzív akcióba Szerbiában, dacára annak, hogy Oroszország beavatkozása folytán ugyyszólván egész erőnket kénytelenek voltunk a keleti harctéren összevonni, valamint, hogy a tulsulyban lévő ellenség elől vissza kellett nyomulni eredeti hadállásainkba, miután a magunk elé tűzött feladatot megoldottuk.

— Ez szomorú, — jelentette ki a fiatalabbik tiszt, báró Orsik Dezső, egy bajusztalan hadnagyocska, aki csak nemrégén vonult be a pöttesthez. — Elképzelni, hogy még néhány hét előtt úgy állították oda a dolgot, hogy befogunk masirozni Szerbiába mint a zsandárpatrull a korcsmába!

— Édes barátom, akkor még nem tudhatta senki sem, hogy az oroszok is ellenünk jönnek, — felelte Turszki kapitány, — s itt látom éppen, hogy Tisza nyilatkozott a munkapártban. Azt mondja, hogy mint-hogy a döntés északon lesz, ennél fogva le kell mondanunk arról, hogy hadseregünk délen is mélyreható akciót folytasson. Ez persze baj, de ez már így van.

A két tiszt még vitatkozott egy darabig a kérdés fölött, mikor dőcögve, podgyással telerakva, bérkocsi állt meg a kapu előtt. Civilruhás férfi szállt ki belőle és megmondta a kocsisnak, hogy várjon. Aztán be akart menni a kapun a kaszárnya udvarába, de a tiszteket megpillantva, megállt.

— Ki lehet ez? — kérdezte Orsik.

Turszki vállat vont és néhány lépést tett előre. A civilruhás elmosolyodott és köszönt.

— Nem ismered meg, ugyebár? — mondta.

— Magnus Miklós! Szent Isten! Hát te honnét kerülsz ide? — kiáltotta Turszki. Micsoda meglepetés!

Összeölekeztek és megveregették egymás hátát. Nehány percig nem tudtak szólni a megindultságtól. Orsik bizonyos tisztos távolságból nézte a jelenetet, amelyből semmit sem értett.

— Hát beszélj már! — szólt végre Turszki. — Az égből pottyansz közénk, vagy honnét a pokolból jössz tulajdonképpen?

Magnus tréfásan haptákba vágta magát.

— Kapitány uramnak alássan jelentem: gróf Magnus Miklós tartalékos közhuszár bevonultam a pöttesthez!

— Pihenj! — parancsolta a másik jókedvűen. — Egyenesen Amerikából ugy-e!

— Onnan hát!

— És nem fogtak el az angolok?

— Hajszáltól függött, hogy igen. Megállított bennünket egy angol cirkáló, a «Vindictive» és alaposan megmotoztak bennünket. Szerencsére volt más névre szóló amerikai utlevelem. A többi magyart, osztrákot és németet kihajózták és elvitték Plymouthba. Mikor indul a pöttest a harctérre?

— Persze, szeretnél már szerbet verni te is! — felelte Turszki nevetve és vakarta a fejét. — Azt hiszem, ebben a betegségben szenvedünk mindnyájan, akiket az Isten azzal sújtott, hogy nem mehettünk el azonnal. Ugy-e, Orsik?

A hadnagy odalépett és bemutatkozott.

— Te természetesen nem emlékszel már a mi Magnusunkra, — szólt Turszki, hisz csak két évvel ezelőtt voltál nálunk önkéntes. No nem baj. Majd össze fogtok még barátkozni!

Turszki ismét Magnushoz fordult.

— És mi van a sárzsiddal?

— A hadügyministeriumban jártam és megfolyamodtam a viselt hadnagyi rangomat. Megígérték, hogy rövidesen elintézik a dolgot.

— Bravo! Majd táviratozunk Regensperg alezredesnek, az meg fogja sürgetni az elintézését. Hisz mindig jó embered volt, ugye?

— De mennyire! Most ő az ezredparancsnok?

— Igen. Nem birta ki idegen ezrednél és visszakiváncozott. Lent van Sabácnál, vagy a jó Isten tudja hol, a többiekkel együtt. A mieinket egyébként már jól megtépázta a háború. Maál Gyurira emlékszel?

— Hogyne . . .

— Elesett. Hát Lanfroyra?

— Természetesen. Ő is elesett?

— Legalább is eltűnt. Már pedig, ha valaki a szerbek kezébe kerül, alá' szolgája. Fiatal felesége és három kis gyermeke van . . .

— Hamalya Katinka?

— Az . . .

— No és Maróthy hol van? — kérdezte Magnus kis szünet után.

— Az is lent van, ahol a többi. A gépfegyver-osztag parancsnoka. Semmi baja. Az elsők közt volt, akik megkapták a signum laudist.

A száműzött külföldi Brázay parfumeöket használnak!
készítmények helyett leányaink, asszonyaink

BUDAPESTI RAKTÁR: VIII., ÜLLŐI-UT 66/a.

Ebben a pillanatban ordonánc sietett ki a kapuból és egyenesen Turszki kapitány irányába tartott:

— Kapitány uram, alássan jelentem: azonnal tessék a telefonhoz jönni!

— Mi baj van? Ki kéret?

— A katonai parancsnokság.

Turszki berohant az irodába, Magnus és Orsik lassan követték a kapuig.

— Így megy ez minálunk szünet nélkül, — magyarázgatta a hadnagy, — folytonos izgalom s az embernek itt kell ülnie tehetetlenül.

— Tartalékos vagy ugyebár? — kérdezte Magnus.

— Sajnos, csak az vagyok. Az atyám nem engedett tovább szolgálni, mert féltett, mi lesz velem háboru esetén!

— Ja, und was g'schieht denn mit mir? — nyugtalankodott a kocsis, egy derék Daxelhuber, aki még mindig fent ült a bakon mindenféle podgyász között.

Magnus hátra akart fordulni, de ekkor már visszajött Turszki.

— Gondoltam!

— mondta lihegve. — A Militär-Kommando közvetíti Regensperg táviratát, mely szerint a tisztlétszámot ért újabb veszteségek folytán a pót-századnak minden félig-meddig nélkülözhető tisztje azonnal utnak indítandó.

— Megint újabb veszteségek voltak? — kérdezte Magnus.

— Ugylátszik, hogy igen, — felelte Turszki. —

Mintha egyenesen kilőnék a tiszteket azok a szerb kutyák. Fogalmad sincs, hogy mit mivelnek a mieinkkel. Mielőtt lemész barátom, okvetlenül szerezz be mérget, mindnyájan úgy tették!

— Köszönöm, már el vagyok látva. Erre már Bécsben figyelmeztettek.

— Rendben van. Tehát ismét pótlás, mindig csak pótlás!

— Hál' Istennek, — jegyezte meg Orsik.

— Igen, — «hál' Istennek!» — mondta Turszki szemrehányólag. — Tévedsz, ha azt hiszed, hogy elegendlek? Mit csináljak egyedül? Te még itt maradsz, meg Magnus is. Előbb vissza kell kapnia a sarzsiját.

Csak nem vonulhatsz be mint közlegény, — szólt aztán Magnushoz fordulva.

— Már hogyan vonulhatnék be mint közlegény, — jelentette ki Magnus határozottan. — Mindig jó barátom voltál, kapitány uram és még soha életemben nem kértem tőled semmit sem. De most arra kérlek: engedj el azonnal! Ne tagadd meg tőlem ezt az egyetlen kérésemet.

— Olyan sürgős neked a dolog?

— Igen.

Turszki gondolkozott kissé.

— Nem bánom, menj, — szólt aztán. — Pedig

még szívesen eldiskuráltam volna veled mindenféléről. Hát csakugyan nem várod be a rangodat?

— Nem én.

Van legénymondudrom, de van tiszti uniformisom is. Bécsben mindent beszeriztem.

— Borzasztó emberek, — mondta Turszki fejét csóválva, majd Orsikhoz fordult: — te pedig menj és kerítsd elő azt a többi három tartalékost, Tilemannt, Cserpölyeit és Hochekert, meg azt a kis zászlóst, aki tegnap érkezett...

— Rotaro grófot.

— Azt. Mondd meg nekik, hogy holnap reggel hat órakor az irodámban: gestellt zum Abmarsch an die Front! Értetted?

— Igenis, értettem!

— És te, édes öregem, — szólt Turszki ismét Magnushoz, — te most velem

jössz a kaszinóba, ott megvacsorázunk és azalatt elmondasz nekem egyet-mást magadról. Éjjel pedig Litkey Arisztid lakásában hálhatsz meg.

— Mi van vele?

— Még a mozgósítás előtt áthelyeztette magát az ulánusokhoz Bécsbe, most fent van az orosz határon. Napos! Hé! Napos káplár! Hol az ördögbe vagytok?

Nagybajuszu, idősebb huszárkáplár ugrott ki a kapu alól.

— Parancs!

— A gróf ur holmiját föl Litkey kapitány ur előszobájába.

— Igenis!

Mikecz Károlyné, Vámosy Judit gyermekével.

Kardos műterem felvétele.

A káplár hívott még néhány embert és elcipelte velük Magnus holmiját. A kocsis, miután utasa kifizette és jó borraivalót nyomott a markába, elégedetten távozott.

— P' lass die Serben schön grüass'n! — szolt még hátra, aztán morogta magában: — So a Bagasch...!

Még másnap délelőtt a budapesti gyorsal a harctérre indult a kis társaság: dr. Tillmann főhadnagy, az ezrednek egy régi rezervtiszteje, aki polgári foglalkozására nézve ügyvéd volt Pozsonyban, Cserpölyei és Hochecker hadnagyok, — egyik földbirtokos fia, másik ministeri segédfogalmazó, Rotaro gróf zászlós, (a Beust-korszak ismert diplomatáinak unokája, magyar anyja révén vad negyvennyolcas) és — Magnus.

Turszki és Orsik nehéz szívvél bucsuztatta őket a pályaudvaron. Bárcsak ők is mehettek volna!

A budapesti gyors, amelyen több volt a katona, mint a civil, elrohog. A folyosón jönnek, mennek az emberek, csupa idegesség, láz, nyugtalanság.

Cserpölyei proponálja, hogy kártyázzanak. A többi három örömmel fogadja. Leszedik Hochecker kézimálháját, köpenyt teritenek rá s egy-kettőre előkerül a kártya. Magnus a folyosón áll a nyitott ablaknál. Nézi a mellette elhaladó szőlőket, tarlót, a távozó pozsonyi hegyeket. Olyan neki minden, akárcsak álom volna. A tengeri ut, egy napi tartózkodás Berlinben, ahol viszontlátta Ada nővérét, Maróthy barátjának örökös menyasszonyát, jelentkezése Bécsben a hadügy-ministeriumban, majd megérkezése Pozsonyba és most az indulása a harctérre...

Betett szemmel, mohón szívja magába a levegőt. Hiába, hazai levegő volt. És mégis maga előtt látja a gyönyörű gyártelepet Jersey-Cityben, majd a kis palotájukat a Central-Park előtt. Látja Geraldinet, amint sáppadtan, gondterhesen fekszik csipkés ágyában, mellette a kisbaba s a szoba közepén járóiskolában játszik Mary a mackójával.

(Folytatjuk.)

A kiewi hetman-palota parkjában. Balról jobbra: Druzszina cserkeszkapitány szárnysegéd, Poltravec-Ostranica ezredes, a katonai kabinetiroda főnöke, dr. Javorski Mátyás lovag főhadnagy, katonai meghatalmazottunk adjutánsa, Matenson cserkeszkapitány a híres Tekinski ezredben és dr. Dobay István kormánybiztos.

Kalimovitsch főhadnagy felvétele.

Skoropadskyj Pál, Ukrajna hetmanja. Sajátkezűleg aláírt és Dobay Istvánnak ajándékozott arckép.

Kalimovitsch főhadnagy felvétele.

Skoropadskyj hetman-nál.

Irta dr. Dobay István.

Kiew, 1918. június.

A hetman afféle koronázatlan fejedelem Ukrajnában. Skoropadskyj Pál, a jelenlegi hetman, vagyonban mérhetetlen gazdag, származásra legelőkelőbb, hatalma igen nagy, népszerűsége azonban mégsem osztatlan.

A dinasztikus érzelmű ukrajnaiak a hetman személyében a mindent romboló bolsevik időkben a monarchikus állapotba való átmenetet vélik látni s titkolt reménnyel élvezik a pompát s a régi szép időkre emlékeztető ragyogó udvari életet, melyet a hetman személye körül az arra illetékes körök kifejtési szükségének vélnek. Az új rend emberei azonban, — s itt nemcsak a bolsevik felfogáshoz tartozó népretegeket értem, — aggodó féltékenységgel figyelik a hetman-palota mind nagyobb szabásúvá fejlődő életét s következtetéseik kapcsán a legtarkább híresztelésekkel árasztják el a várost.

A cár visszahívását teljesen lehetetlennek tartják, még a gondolatot is lemosolyogják, de beszélnek róla. A Krimben fogva tartott nagyhercegek némelyikének jelöltségét azonban fogcsikorgatva emlegetik, s a legújabb hírről, Joachim német királyi herceg állítólagos Kiewben való tartózkodásáról, oly nyíltan beszél itt mindenki, hogy szinte bizonyos, hogy nem igaz, ellenben egészen természetes dolognak tartják, hogy legközelebb egy Habsburg herceg trónralépéséről fog fecsegni a fáma.

A hetman, a cár egykori szárnysegéde, volt orosz gárdatiszt, elegáns, kitűnő megjelenésű, kifogástalan modoru világhi. Politikai magatartása okosan elővigyá-

zatos, szándékai tiszták, helyzete azonban végtelenül súlyos. Az egész hosszú idő alatt, melyet ma vele és közelében töltöttem, nem egyszer jutott eszembe a magyar politikai élet legutóbbi válságteljes nehéz éve, melyhez hihetetlenül, a legapróbb részletekig hasonlít az ukrán krízis: a demokrata válság kezdetén nálunk is egy hetman-családból származó előkelő fiatal miniszterelnök került az élre, Gordius bonyolult csomóját azonban csak egy bölcs nyugalma oldhatta meg.

A hetman-palota a magasra kigyózó Institutskaja-utca egyik legszebb, bár egyszerű épülete. Szlopos bejárata előtt hemzseg a sokféle orosz, német, osztrák, ukrainai uniformis. Egyfogatú orosz kocsik, autók tömege sorakozik a ház előtt.

Katonai meghatalmazottunk adjutánsa, *Javorski* főhadnagy kíséri az audienciára. A váróterem zsúfolva. Be vagyunk jelentve, s egyuttal ebédre is hivatalos vagyok a hetmannál, egyelőre azonban várakoznunk kell, mert éppen afféle koronatanácsot tartanak. A külügyminiszter, a miniszterelnök, s négy miniszter vannak a hetmannál. *Lupakow*, a hetman személyi titkára, jól öltözött elegáns civil fiatalember, s egy prémkucsmás, kozák uniformisba bujtatott lovassági kapitány, *Natenson* szárnysegéd fogadnak. Utóbbi megjegyzi, hogy egyszer már járt Magyarországon, igaz, kissé kellemetlen körülmények között: 1914. telén Máramaroszigeten töltött néhány órát. Bemutatnak a teremben hemzsegő notabilitásoknak: *Poltravec-Ostranica* kabinetirodai főnöknek, *Sismanovich* bolgár meghatalmazott miniszternek, egy ukrán tábornoknak, akivel Angliáról beszélgettünk

Skoropadskyj hetmannál Kiewben. Középső sor balról jobbra: Natenson kapitány, szárnysegéd, dr. Dobay István kormánybiztos, Princig meghatalmazott osztrák-magyar miniszter, a hetman, Sismanovitch bolgár meghatalmazott miniszter, gr. Berchen német követségi tanácsos.

Kalimovitsch főhadnagy felvétele.

hosszasan, a generális orosz katonai attasé volt hét évig Londonban, s még több más nehezen kiejthető nevű kiewi nagyságnak. Szomorúan, egymagában ül egy szögletben Odessza tegnapelőtt óta megbukott General-gouverneurje *Komorni*. Hatalmas, erőszakos nagy ur volt, még hatalma teljében beszéltem vele Odesszában, ma már senki és semmi, mindenki elhagyta, gyűlöli. A közgyűlés oka, magyarázta nekem a titkár, hogy *Komorni* a cár idejében arisztokrata-párti, *Kerenski* idejében republikánus, a bolsevik uralom alatt a legvadabb bolsevik volt, a hetman megválasztása után

Poltravec-Ostranica ukrán ezredes, a katonai kabinetiroda főnöke. Ősi hetman-családból származik, a cár szárnysegédje volt.

Osaul Ustimovits ukrán tábornok.

Kalimovitsch főhadnagy felvételei.

Vidám árnyképek Kiewből. 1. Őrségen. 2. Vizhiány. 3. Francia betegszállító automobil. 4. Bolsevik űr. 5. Utban a bolsevik űrségre. 6. Lovas bolsevik. 7. Veni, vidi, vici. 8. Őrzik az otthon. 9. Német űrszem. 10. Okmányait! 11. Bolsevik matróz. 12-13. Kiew gránáttűzben. 14. Éjjeli űrszem.

ismét szelid ukrán, s ha úgy hozná a helyzet, holnap ismét abszolút-pártivá válna. Ad audiendum verbum idézte maga elé a hetman.

Dorosenko külügyminiszter jön ki elsőnek a hetman dolgozószobájából, utána a többiek. A titkár a vörös bársonyfűggöny mögött eltűnik, majd szétvonva azt, udvariasan felénk int. *Javorski* főhadnaggyal a hetman fogadótermébe lépünk. Fekete posztóból készült kozák formaruha feszül a hetman hatalmas alakján. Mellén a Szent György-vitézségi rend egyszerű keresztje fekete-barna szalagon.

Elénk siet, maga mellé ültet.

— Köszönöm látogatását. Értesültem közigazdasági terveiről, örömmel fogok magam is foglalkozni velük, számíthat támogatásomra.

— Részletesen, fenség, majd csak az előmunkálatok elkészülte után fogok beszámolni. Erősen hiszem,

hogy itteni magyar alapításunk úgy Ukrajnának, mint monarchiánknak gazdasági hasznára fog válni.

— Igen, igen, ez az én célom is. Használni hazámnak, erőssé, naggyá, függetlenné tenni Ukrajnát. Mindazok a politikai célzatok, melyeket egyes szélső radikális irányzatu hirlapi cikkek nekem tulajdonítanak, hamis föltevésen alapulnak. Semmi más titkos célom és programom nincsen, mint dolgozó miniszteriumommal újjászervezni, fejleszteni és megerősíteni Ukrajnát. Ha talán vezetésem első idején néhány nem megfelelő elem is került kormányomba, azóta pótoltuk megfelelő erővel, helyettesítettük a munkára alkalmatlanokat s ma büszkén állithatom, hogy kormányom arra érdemes férfiaktól van összeállítva.

— Legyen kegyes, fenség, a monarchiánkkal való viszonyra vonatkozólag terveiről nyilatkozni.

— A helyzet adva van. Ellenségből jó barátot

szereztek Önök Ukrajnában. Közös érdekeink, a szomszédság egymásra utalnak bennünket. Minél több közgazdasági érintkezési pontot létesítünk egymás között, annál erősebb lesz a szövetségi viszonyunk. Hogy magam részéről nemcsak akadályokat nem fogok támasztani, hanem teljes erővel támogatom itteni közgazdasági tevékenységüket, arról meg lehet győződni.

Magyarországról és vezető férfiairól folyt ezután a szó. Apponyi Albert grófról megjegyezte a hetman, hogy felesége, a Kocsubej hercegi család révén, rokonságban van Apponyi gróffal.

Déli egy óra. A szárnysegéd jelenti az ebédre hivatalos vendégek érkezését, a hetman maga kíséri le a márvány lépcsőházon keresztül a parkba, ahol nyitott pavillonban tizenkét személyre terített, fehér orgonával diszitett asztal várja a társaságot. Az asztalfőn a hetman, tőle jobbra Princing osztrák-magyar megbízott miniszter, Lysokup, ukrajnai miniszterelnök, gr. Berchen német követségi tanácsos, tőle balra Sismanovich bolgár miniszter, e sorok írója, Poltavec-Ostranica ezredes, a katonai kabinetiroda főnöke, dr. lovag Javorski Mátyás főhadnagy, adjutáns s a hetman szárnysegédei foglalnak helyet.

A menü kifogástalan, a borok s a leves után felszolgált öreg vutki pompásak. Sima cserkeszruhába öltözött szolgák hordják körül a tálakat, öntik kristálypoharakba a nehéz italokat. Finom porcellánnal, nehéz ezüsttel borított az asztal. A társalgást a hetman igazi világfimodorban vezeti, minden téma érdekli, mindenhez hozzá tud szólni. Franciául, ha kell, németül beszél, kerül a belső politikát, elég nyíltan tárgyal azonban minden másról. Egyik szárnysegéde engedélyt kér fekete kávé mellett a fényképezésre. A helyzet, a kép érdekés és szokatlan, az ebédnél és a parkban eszközölt felvételekből udvari szolgálta hozott másnap részemre egy-egy példányt. Három óra tájban a palotába vonult vissza a hetman, bucsuzás helyett megkért azonban, hogy egy óra múlva keressen fel dolgozószobájában, részletesen óhajt foglalkozni addig még csak röviden említett Ukrajnára vonatkozó közgazdasági terveimmel. Kiséretének több tagja velem maradt, körülvezettek a parkban, melynek évszázados fái csodálkozva nézhetik azt a soha nem képzelt változást, mely Ukrajna életében előállott. A park mentén, az Institutskaja-utcában osztrák-magyar katonabanda vonult végig.

Mosolyogva szólal meg az egyik orosz származású tiszt:

— Azt sem hittük, hogy Kiewben valaha osztrák banda fog még muzsikálni.

Magyar katonák Odesszában.

Magyar huszárok és tűzérek Odesszában.

RÉGI ARCKÉP.

Szemem most gyakran visszanéz
és ugy idézlek,
jó nagyapám, te régi gyógyszerész.

Arcodon mély magány jegye.
Te félreültél,
hogy mulatott cigánnyal a megye.

Azt mondják régi emberek:
tej, szódavíz volt
italod hangos asztalok megett.

Ruhádon nincs egy árva folt,
oly szűzi-rendes,
de körmöd a sok jódtól sárga volt.

Patikus-család hű fia,
könyved se volt más,
csak egy latin, ó *Pharmacopia*.

Bolyongtál a magyar mezőn,
lankadt zarándok,
fájó göröngyre estél, könnyezőn.

Hányszor látlak, ifju fűvész,
Alélva menni
egy tájon, hol az inség füttyürész.

Szivedbe méreg és virág,
bot a kezeden,
a válladon egy ócska hátizsák.

Ánizs, kamilla, jószagu
gyökér volt benne
és benne volt, már benne volt a bú.

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ.

Rácz Dániel

Női jelöltök, angol kosztümök és alkalmi toalettek, blousok,
pongyolák áruháza és műtermei

Sürgöncim „Roberác”
Telefon: 167-02.

Budapest,
IV., Kiggyó-utca 2.

Sátrak a honvéd-lovasünnepen. 1. Balás Bélák sátra. Balról-jobbra: báró Wlassics Gyuláné Mikecz Károlyné, Balás Béláné, Jankó Ilona, Balás Józsefné, Mesterházy Aranka, Rickl Edith. 2. A Társaság sátra. Balról-jobbra: Horváth Erzsébet, Hantos Elemér, Jeszenszky Dóra, Hoor Hajna, Kiss Erzsi, Bárczy Berta, Wagner Mária, Szávozdt Annie, Belatiny-Braun Marietta, Rupp Margit. Hám Gyula felvételei.

A Társaság

Lovas-ünnep.

Az egyes honvédhuszárok, akik a télen egy tüneményes operai estével ajándékozták meg a társaságot, a mult szerdán olyan emlékezetesen szép lovas- és kerti ünnepet rendeztek a Ludovika-Akadémia kertjében, amelyet még sokáig emlegetni fognak Budapesten. Nemcsak előkelő zártkörű multság volt ez, hanem lovas szempontból is olyan csodálatos teljesítmény a mai háborus időben, aminőre aligha akad példa.

A Ludovika kertjét, amelyet Bartha altábornagy parancsnok, Kacs Kovics Dezső őrnagy, Szmrecsányi Ödön és Hrusztek századosok páratlan szivességgel bocsátottak a honvédhuszárok rendelkezésére, — ellepék a sátrak és mutatványos bódék, ahol Szaplonczay százados kitűnő rendezése szerint a gondtalan jókedv mindent megtalált, a mi csak szájnak, szemnek és fülnek kellemes volt.

Az ünnep főattrakciója természetesen a karusszel és a díjugratás volt, amelyet rendkívüli hozzáértéssel és szeretettel készített elő a rendezőség: Andrassy Géza gróf ezredes, Cziráky János gróf,

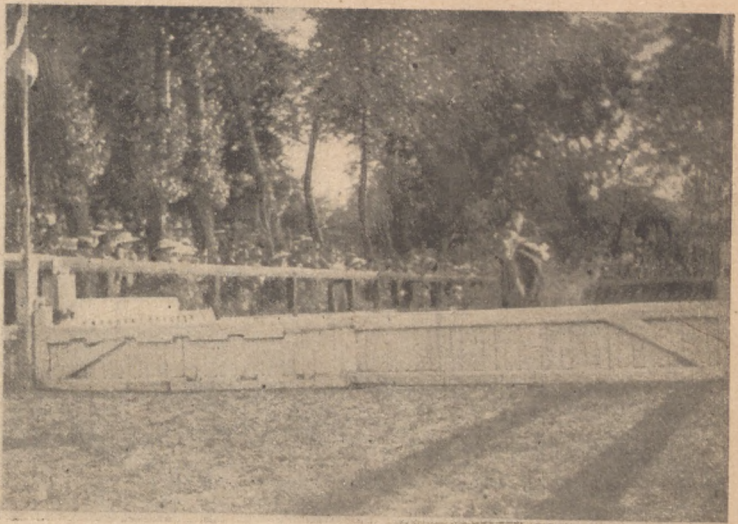
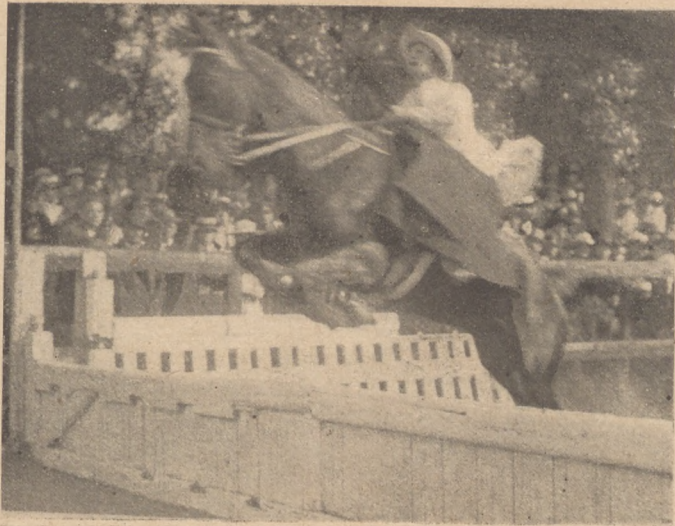

Szászy-Schwartz Gusztávné „Az Ujság” sátra a honvéd-lovasünnepen. Első sor balról-jobbra: gróf Lubienszkykné, Zichy Vera grófnő, báró Apor Henriette, Szászy-Schwartz Gusztávné, gróf Bissingen Nándorné, Deák-Horváthné Széchenyi grófnő, Horváth Elemérné. Második sor: dr. Gajáry István, gróf Lubienszka Constance, Gömörly Baby, Cseresznyés Józsefné, Rakovszky kapitány. Herzog András felvétele.

Csekolics Gyula gróf, Prónay Sándor alezredes és Berczik Sándor hadnagy.

A karusszel vezetője a monarchia egyik legkiválóbb lovasa, Kacs Kovics Dezső volt, aki gyönyörű sárgáján délcegen lovagolt a sor élén. Kivüle még három híres lovas vett részt a karusszelben. Szmrecsányi Ödön, Lenk Béla és Rakovszky Jenő századosok — az utóbbin meg sem látszott már a két éves hadifogság szenvedése, olyan finoman és elegánsan ült a paripán. A karusszelben ezek voltak a párok: örgróf Pallavicini Györgyné — Kacs Kovics Dezső őrnagy, Fördös Vilmosné — Rády József százados, Kollerich Gyuláné — Berczik Sándor hadnagy, Czeke Aladárné — Berczik László főhadnagy, gróf Károlyi Mihályné — Rakovszky Jenő százados, Andrassy Klára grófnő — Szmrecsányi Ödön százados, Luzsenszky Livia bárónő — Bossányi-Havas

Tibor százados, Wahl Vera — Szabó Ferenc főhadnagy, Batthyány Andrea grófnő — Perczel Tamás százados, Szemere Béláné — Lenk Béla százados. A karusszel, amelynek változatai a legszebb és legragyogóbb mutatvány volt, percekig tapsolta az előkelő közönség. Utána az urak díjugratásakövetkezett, amit a délceg Lenk Béla százados nyert meg Csitri nevű kancáján, amellyel különben még a béke idején többször nyert díjlo-

A pesti honvédszászárvezred lovasünnepé. 1. gróf Károlyi Mihályné ugratás közben. 2. Kollerich Gyuláné az akadály előtt. 3. Gróf Károlyi Ferenc. 4. báró Orosdy Fülöpné, őgróf Pallavicini Györgyné, gróf Károlyi Mihályné. 5. gróf Károlyi Mihályné, őgróf Pallavicini Györgyné, Kollerich Gyuláné. 6. Jeu de barre: Andrassy Klára grófnő, gróf Károlyi Mihályné, őgróf Pallavicini Györgyné.

Hám Gyula, Heitler Sándor és Herzog András felvételei.

vaglásokon. Mellette részt vettek még tökéletes bravurral: *Rakovszky Iván*, *Szmrecsányi Ödön* százados, *Feledi Pál* hadnagy, *Rickl József* önkéntes, gróf *Károlyi Ferenc* önkéntes, báró *Solymossy Árpád* önkéntes, *Vass András* önkéntes, *Weninger Mátyás* főhadnagy, *Szitányi Gyula* hadnagy, *Damaszkin István* hadnagy.

A női díjugratást *Károlyi Mihályné* grófné nyerte meg, aki a legnehezebb akadályt is játszta könnyűséggel vette s akit a közönség minden produkciója után

kitörő örömmel üdvözölt. Mellette *Kollerich Gyuláné* mutatott hölgyeknél páratlan bravurt, az első akadály után elszakadt a kengyelszíjja, mégsem állt ki, hanem kengyel nélkül ugratta át az összes akadályokat. Kivülük még báró *Orosdy Fülöpné*, őgróf *Pallavicini Györgyné*, *Fördös Vilmosné*, *Czeke Aladárné* és báró *Luzsénszky Livia* ugrattak pompás biztossággal.

A legszebb mutatvány a *jeu de barre* volt. A három ur: *Lenk Béla*, *Weninger Mátyás*, *Damaszkin István*

A honvéd-lovasünnep. Karusszel és a résztvevők felvonulása.

Herzog András felvételei.

hamar végzett egymással, a hölgyek azonban *Károlyi Mihályné* grófné, *Pallavicini Györgyné* örgrófné és *Andrássy Klára* grófnő sokáig küzdöttek s végül is eldöntetlenül végeztek. Remek paripáik tökéletes idomitottságán meglátszott a *Prónay Sándor* erős huszár-keze. Kabaré, cirkusz, nyílt színpad, egy sereg mutatványos bódé mulattatta ezután a közönséget, amely elszéledt a gyönyörű kertbe, ahol a sátraknál már várták a jótékony-ság bájos adószedői.

Az első sátor, amelyet a társaság meglátogat, a *Fráter Jenőné*. Itt *Rapaich Richardné*, *Bolgár Lily*, *Fráter Lulu*, *Ibrányi Lily*, *Herzog Erzs* barónő, *Schossberger Claire* barónő, *Steller Mária*, *Udránszky Anna*, *Udránszky Mária*, *Koós Jenőné*, *Szomjas Lajosné*, *Fock Babi*, *Jablonszky Marica*, *Pentz Margit*, *Szilassy Ilona* és *Szilassy Janka* árultak legtöbb szerencsével.

Batthyány Lajosné grófné sátrában *Ullmann Mária* barónő, *Horváth Nándorné*, *Turnóvszky Zsófia*, *Gyurkovits* nővérek, *Bucsinszky Livia* barónő, *Bucsinszky Henriette* barónő, *Elek Mária*, *Hollitscher Baby*, *Nessy Melinda*, *Karlovsky Bertalanné*, *Hevesy Lajosné*, *Elek Pálné*, *Baumgarten Egmontné*, *Walder Gyuláné*, báró *Ullmann Adolfné*, *Szentlélek Gyuláné*, *Gyurkovics Gyuláné*, *Domonyi Mórincné* és *Basch Gyuláné* dolgoztak nagy eredménnyel.

Lencz Albinné sátrában: *Geist Gyuláné*, *Saxlehner Tiborné*, *Luzsánszky Livia* barónő, *Lassberg Erzsébet* grófnő, *Yull Alfréd-nénél* *Palugyay Vali*, *Yull Erika*, *Bunczel Daisy* és *Kubinyi Magda*, *Karg Jánosné* bárónénál *Zichy Erzsébet* grófnő, *Haller Györgyné* grófnő, *Haller Margit* grófnő, *Bothmer Ervinné* barónő, *Vály Nóra* árultak sok szerencsével.

A bakfisok sátrában *Fráter Zsófi*, *Koós Évi*, *Pentz Baby*, *Orosdy Juliska* barónő, *Szmrecsányi Irma*, *Barkóczy Matyó* barónő, *Topits Klári*, *Röstek Klári*, *Simonyi Dundi* a nagyoknak is dicséretére való ügyességgel és ötletességgel gyűjtöttek a jókedvű adakozók között. Az *Ujság* sátránál egész sereg tréfa és meglepetés várta a közönséget, amely nem is volt fukar. A sátor vezetője *Szászy-Schwarz Gusztávné* volt, akinek *Zichy Vera* grófnő, *Péterffy Elemérné*, *Tömöry Kálmánné*, *Tömöry Marietta*, *Madarassy Gáborné*, *Madarassy Vilma*, *Majthényi Mária*, *Péchy Imréné*, *Barkóczy Lászlóné*, *Krencsey Mady*, *Bissingen Elza* grófnő, *Piret Erzsébet* barónő, *Péchy Józsefné*, *Péchy Annuska*, *Karlovsky Gézané*, *Lányay Lilly*, *Apor Henriette* barónő, *Lubinska Constance* grófnő, *Deák-Horváth Dénesné*, *Széchenyi Lea* grófnő, *Szentkereszthy Béláné* baróné és *Lea* barónő, báró *Madarassy-Beck Gyuláné*, *Márffy-Mantuano Rezsőné*, báró *Kruchina Károlyné*, *Schwarz Klári*, *Szászy Béláné* és *Szászy Lajosné* segítettek.

A legvidámabb három sátor a kápolna mellett volt, ahol *Balás Béláné*, *Dessewffy Emilné* grófné és A *Társaság* voltak a házigazdák. *Balás Bélánénál* *Lánczy Leóné*, *Rickl Gyuláné*, *Mikecz Károlyné*, *Lánczy Gyuláné*, ifj. báró *Wlassics Gyuláné*, *Mesterházy Aranka*, *Rickl Edith*, *Balás Józsefné*, *Fabri Alice*, *Jankó Ilona* árulták a finom habos kávé és a pompás vajas kifliket. *Dessewffy Emilné* grófné sátra alatt pedig *Perczel Miklósné*, *Vuck Alajosné*, *Kollerich Pálné*, *Iklódy-Szabó Andorné*, *Kövess Györgyné*, ifj. *Mailáth Györgyné* grófné, *Kállay Tamásné*, *Patay Katinka*, *Semsey*

Józsefné, *Ugron Gáborné*, *Szontagh Emilné*, *Cséry Sári* és *Létay Ernőné* forgolódtak.

A *Társaság* sátrában a mi kedves leánygárdánk: *Bárczy Berta*, *Belatiny-Braun Mariette*, *Hoor Hajna*, *Kiss Erzs*, *Horváth Erzsébet*, *Chyzer Éva*, *Ószi Kató*, *Jeszenszky Dóra*, *Rupp Margit*, *Szávozdt Annie*, *Wagner Mária* és *Blanka* mérték a gyöngyöző italt. Nem lehet följegyezni minden nevet, csak azt írjuk meg ide, hogy az *Alkotmány* kávéháza, ahol gróf *Károlyi Gyuláné*, gróf *Károlyi Lászlóné*, *Törökné Kovács Hermin*, gróf *Hadik Hella*, *Biscara Betta*, *Blazsejovszky Károlyné*, *D'Orsay Mária* grófnő, *Kiszely Árpádné* és leánya *Hanna*, *Geőcze Sarolta* és hugai, *Persian Adámné*, *Persian Erzsébet*, *Persian Kató*, gróf *Szécsen Miklósné*, *Széchen Janka* grófnő, *Széchen Erna* grófnő, gróf *Teletki Tiborné*, *Teleky Hanna* grófnő, *Zichy Mária* grófnő, *Zichy Livia* grófnő és *Zichy Sarolta* grófnő szolgáltak föl, még a pesti kávéházak között is a legelsőnek mutatkozott — nemcsak a kávéban, — hanem az üzleti eredményben is.

Este még a kitüntetéssel gazdag vitézek pompás kis bált rendeztek és táncolva fejezték be a felejthetetlenül szép kerti ünnepet, amely 72.000 koronát juttatott az ezred árváinak és rokkantjainak.

*

Tarnay-délután. A jótékony-ság meghitt otthonává avatta a mult héten ismét *Tarnay Alajos* budai villáját. A gyóni hadiárvaház kis árvái javára rendezett hangversenyt a mult kedden, amelyen az előkelő

A jury a honvéd-lovasünnepen.

Herzog András felvétele.

dr. Lázár Ernő.

Kossak felvétele.

társaság ismét teljes számmal vett részt. A művészdélután Vay Péter püspök nyitotta meg, aki kedves közvetlenséggel beszélt alapításáról, a gyóni hadiárva-házról, amelynek megtekintésére szeretettel hívta meg a jelenvoltakat. Csillag Teréz mondta el ezután leányának, Manninger Vilmosnének, megható, szívhez szóló prologusát, azzal a csodálatosan színes és elragadó előadással, amely egyedül az övé. Basilidesz Mária, az Operaház tagja és Kallós Erzsí Mendelsohn egyik duettjét énekelték nagy hatással, utánuk pedig Schiffer Adolf, zeneakadémiai tanár gyönyörű hegedűszólója következett. Basilidesz Mária, a házigazda finom zongorakisérete mellett, Tarnay Estjét és Cornelius egy remek dalát énekelte meleg mezzoszopránjának megragadó erejével. Hegyi Emánuel Chopin egy nocturneját s egy scherzóját zongorázta nagyszerű technikával és költői felfogással. Végül még kedves meglepetésül Kallós Erzsí szárnyalón énekelte el Bloch bájos gyermekdalát és Tarnay Primaveráját. A közönség nagy élvezettel hallgatta a magas színvonalú műsort és a szereplőket elhalmozta elismeréssel. A hangverseny után a kertben frissítőket szolgáltak föl, az előkészített asztalok mellett pedig megindult a bridge. A társaság csak a késő esti órákban oszlott szét. Ott voltak:

Gróf Károlyi Istvánné, gróf Batthyány Tivadarné leányával, Cebrián Mária grófnő, Kálmán Gusztávné Sári leányával, báró Orosdy Fülöp feleségével, báró Madarassy-Beck Gyuláné, Elek Pálné Mária leányával, Szászy-Schwartz Gusztávné, báró Korányi Frigyesné, Hegyeshalmy Lajosné, Szászy Béláné és Lajosné, Bukovinszky Arturné, Steller Antalné Mária leányával, Wagner Ödönné Mária és Blanka leányaival, Belatini-Braun Gézáné Marietta leányával, Goszthony Béláné, Tabódy Jenőné, Jellinek Arturné Melinda leányával, Örléy Lajosné, Morlin Imréné, Biró Pálné és Leoné, Verebely Lászlóné és Tiborné, Hampel Józsefné Beatrix leányával, Földváry Emma, Balás Béláné, Matkovich Béláné, Vas Ferencné, Szcitovszky Tiborné, Márffy-Mantuano Rezsőné, Medve Miklósné, Hirsch Jakabné, Perlmutter Alfrédné, Dobay Aurélné, Schubert Arminné, Dégen Árpádné, Krausz Pálné, Pekár Imréné, Blancz Jenőné, Basch Gyuláné, Markovici Jenőné, Kelemen Móriczné, Hegyi Emánuelné hugaival, Térey Gáborné, Paulay Erzsí, Mehnert Ernőné, Bene Gizi, Mesterházy Aranka, Balás Béla, Kammer Ernő, Lamotte Károly, Krausz Pál, Dégen Árpád, gróf Csáky Károly, Jalsoviczky Tibor, Vas Pál, Ambrózy Gusztáv, Kuzmik Pál, Terbócz Miklós, Gombár Tivadar, Kallós Jenő és Tallián István.

*

Lázár Ernő. Egy nagyon kedves, finom és a társaságban rendkívül népszerű ember — Lázár Ernő —

az ország legfiatalabb táblabírája, a napokban letette a bírói talárt s felvette az ügyvédek egyszerű és tisztelgetélméltó köntösét. Lázár Ernő bíróból ügyvéd lett s ezzel csorba esett a családi hagyományon, mely eddig a Lázár-familia férfitagjainak javarészt a bírói pályán koszoruzta érdemeikkel. Ha a sisak és a vértzet más is lett, a cél, melyért a küzdő fegyver megzörren, ugyanaz maradt: Lázár Ernő az igazság harcát vívja tovább ezután is, a jog és a törvény pajzsát emelve embertársai fölé. Az élet delén s a munkás erő teljében talán szokatlan ez a pályaváltozás, de mi, jóbarátai és tisztelői, örömmel üdvözölhetjük nemes elhatározását, azzal a tudattal, hogy a Baross-utcai ügyvédi irodának hamarosan hír és siker lesznek állandó ajtónállói.

*

Az ezüstkürt.

Szép szokás, amikor a küzdelem forró napjai után katonáinkat jól megérdemelt pihenésükben katonai ünnepség örömei közt látjuk. Ilyen szép ünnep hozta össze az 1. számú császárvadászokat, honi földön, annak az ezüst díszkürtnek az átvételére, melyet az ezred tartalékos tisztjei ajándékoztak gyönyörű kézimunkadíszszel és egy ezüstpajzsával, melybe az ezred huszonegy dicsőséges csatájának dátumát vésték.

Májusi napsütés Dél-tirol egyik legszebb városában. Délelőtt kilenc órakor nyílt négyszögben áll az ezred. Tölgyfalomb a sapkák mellett, úgy parancsolta az ezredes, Florio Rudolf. A hadosztályparancsnok, a brigadéros, a kerületi kapitány, a polgármester, a testvérezredek tisztjei és egy beláthatatlan embertömeg, — mind a marsallt várják. Vezényszavak hangzanak, ruganyos léptekkel megy helyére Hötzendorfi Conrad báró, mellén a Mária Terézia-rend nagykeresztje. Az ezredes megteszi jelentését és a Gotterhalte hangjai mellett ellép a csatákban megkeményedett vadászok sorai előtt.

A zene Schubert miséjét játsza. Maister József tábori lelkész celebrálja a misét és amikor véget ér az áldozat, Schmidt Károly Leo tartalékos százados lép az oltár elé és messze halló hangján mondja el az ünnepi beszédét. Azután a kürt megszentelése következik. Köszönő szavakkal veszi át az ezredes a drága ajándékot és szép beszédében kiemeli a tartalékos tisztek hősiességét.

A lelkes szavak végeztével először veszi kezébe az ezüstkürtöt az ezredkürtös — maga is arany vitézségi éremmel díszített hős — és kifujja rajta a generálmarsot. És amint a fiuk és a harcedzett öregek ellépnek ezredesükkal a marsall előtt, kemény minden izom rajtuk, mint Tirol hegyei és tudják, hogy világtörténelmet csinálnak négy véres esztendő óta. Küzdöttek ők Lemberg előtt, Grodeknél és a Kárpátok bércein, Doberdo halálplatóján és a Hét Község fensikján és kergették a hitszegő taliánt Lombardia mezőin. Büszke öröm ilyen regiment látása és büszke öröm tölthette el a császárvadászok ezredesének keblét, amikor Conrad e szavakkal nyújtott kezét neki a bucsuzáskor: — Ezredes ur, gratulálok a pompás ezredéhez!

Atapítva 1862.

CUENDET CONSTANT

svájci órás

Budapest, IV., Kigyó-tér 5. szám.

Az órás szakmát felőlelő összes zseb-, nipp-, fali- stb. órák raktára. :: :: ::

KARCSATTÓRÁK. JAVÍTÁSOK. KATONAÓRÁK.

Biedermeyer-est a szolnoki vármegyei Kaszinóban. „A kis kadét” c. darab előadása. 1. Küry Magda és Madarász Imre. 2. Kautny Béla, Küry Magda, Madarász Imre, ifj. Vargha Gyula. 3. Krausz Magda és Küry Olga. Szigeti műterem felvétele.

A menyasszony.

Irta Kompert Ágoston.

(Németből.)

Ott állt a szoba közepén, ahova a bucsuzó nap világos négyszöget rajzolt a sötét szőnyegen. Az ablak nyitva volt és lent a kertben új élet ébredt és nehéz, illattal terhes levegő ért fel hozzá. Ott állt fehér menyasszonyi ruhájában, mely szorosan ölelte karcsu természetét. Belenézett a nagy, tölgyfakéretes tükörbe, de nagyon idegennek látta magát benne. Mária, a hú cseléd, aki félig családtagzámba ment a háznál, mellette térdelt és itt-ott igazított a ruha ráncain. És mialatt gom-bostűket tűzdelt a sima, csillogó atlaszba, megállás nélkül folyt a szó ajkáról, mintha ebben a negyedórában minden kedveset és szépet el akart volna mondani, amit a szívében őrzött Iseult számára, aki holnap elhagyja a szülői házat és felesége lesz de Fleury René grófnak.

De Iseult alig hallotta a jó öreg beszédét. Néha végigsimított kezével fehér homlokán, mintha a gondolatait szerette volna rendbeszedni. És lehajolt a térdeplő mellé és sugva kérdezte tőle:

— Mari, emlékszel még... miért nem vettem föl akkor a menyasszonyi ruhát?

Mari aggodalmasan nézett föl fiatal urnőjére és könnyörgő hangon felelt:

— Ne gondoljon most arra, ami elmúlt, drága kisasszonyom. Előtte áll az élet... Szép, gazdag és szeretik és hány irigye van!

Iseult csendesen ingatta szőke fejét.

— Igaz. René szeret. Gyermekkori barátom, akiben megbízhatok... De én csak egyet szerettem és az az egy meghalt...

Mari sóhajtva ment át a szomszédszobába, ahol selyem, tüll és mirtusz várt ügyes kezére. Iseult pedig szomorúan ment ki a kertbe, a megszokott kedves helyre, amely egykor tanuja volt rövid boldogságának. Emlékezni vágyott, ott a kis padon, az orgonabokrok alatt, a lila fürtök édes illatában... Ott szótték terveiket, ott álmodták édes álmaikat az aranyos tavaszban, mely akkor is olyan szép volt, mint most. És egyszerre elkövetkezett a rettenetes, a megfoghatatlan tragédia. Az esküvő napján egy langyos, tiszta májusi napon halva találták Mariust, golyóval szívében a közeli cserjés mellett. Őt, a jót, a szépet, a kedveset...

A gyilkosnak nem akadtak a nyomára. A véres talány megoldatlan maradt.

És a kétségbeesés sötét napjai következtek Iseult életében, a vak, tehetetlen düh rettenetes órái. Napokon át sirva fetrengett a padlón, szétzilált hajjal, tébolyodott tekintettel. Senkinek sem volt szabad közelébe mennie sokáig.

A lármát és örömet meggyűlölte és legszívesebben a kolostor falai mögé menekült volna. De nem volt elég ájtatos, hogy szívét egészen az anyaszentegyháznak merte volna áldozni és nagyon is vallásos volt ahhoz, hogy meggyőződés nélkül merte volna átlépni a szent küszöböt. Az atyja rábeszélte, hogy válasszon magának szabaditót azok közül, akik körülrajongják. Valamennyit elutasította. Csak de Fleury René, a tartózkodó modoru ifjút türte meg maga mellett, aki rettenetes napjaiban is hiven kitarzott oldala mellett.

Igy történt... Végre beleegyezett, hogy René felesége lesz, aki megígérte neki, hogy lelkének sebt gyógyítgatni fogja, mint egy beteg madarat. És holnap

Dunapalota szálloda Budapest

(ezelőtt Ritz)

Étterem. Bar. 5 órai tea.

már az esküvő lesz... Az ő esküvője. Hát már csakugyan két éve annak, hogy Mariust vérbefagyva hozták be az erdőből? Iseultben még melegen, elevenen élt ma is a nagyon szeretett férfi képe. Ma is maga előtt látta karcsun, nemesen, jóságos szemeivel és kedves szájával, mely úgy tudott csókolni, mintha tiszta fehér virágok estek volna tüztengerbe...

Ezen az utolsó estén mégis mintha megenyhült volna egy kissé Iseult lelke. Mikor az utolsó napsugár is eltűnt és az alkonyat szürke fátyolt terített a fákra, valami édes sejtelem ült a szívére. Az öreg diófa tetején egy szerelmes madárka dalolt és mintha nagyon messziről a boldogság képét látta volna. És érezte, most először azóta, hogy még fiatal, nagyon fiatal...

Lépéseket hallott a park hátulsó kapuja felől. Nem a René biztos járása volt. Aggodalmasan nézett körül és már a kastély felé akart indulni, amikor egy sötét alakot látott maga előtt és egy panaszos női hang ütötte meg a fülét. Megismerte: Leah volt, az özvegy béresasszony.

Arra gondolt, hogy a szegény teremtés valami alamizsnát akar kérni és magához intette. Az öreg némbor közelebb merészkedett, de meggörnyedt alakján látszott, hogy nagyon fél és apró szemében borzalom csillámlik. Térdre vetette magát Iseult előtt és remegve, dadogva beszélni kezdett. És elmondta, hogy milyen nyomorban élt, hogy nem volt kenyér sem a háznál, amelyben hat gyermek volt éhes. És hogy az erdőre járt fát lopni, hogy segítsen magán. Egy reggel a cserjés szélén egy fiatal ur holttestére bukkant, mely ott feküdt véresen, átlőtt mellet a magas fűben...

Iseult, aki eddig csak félig hallotta az öreg nő beszédét, összerezte. A béresasszony folytatta:

— A kisasszony vőlegénye volt, Marius ur és mellette állt a gyilkosa és ördögi gyűlölettel nézett le a szegényre... A René gróf ur volt... Amikor meglátott engem, fehér lett, mint a fal. El akart futni, de mást gondolt és magához intett és aranyakat dugott a kezembe. Aranyakat... És azt mondta, hogy még többet, sokkal többet fogok kapni, ha hallgatom... És én hallgattam... Hogy a kicsinyeknek hust tudjak venni és meleg ruhát télre. És mindig is hallgattam volna... De amikor meghallottam, hogy micsoda borzasztó dolog készül, hogy a kisasszony a René gróf felesége lesz és amikor ez a rettenetes óra mindig közelebb jött, örült félelem fogott el. Óraszámra bolyongtam az erdőben és a Szűz Anyához könyörögtem megváltásért. Ugy éreztem, mintha az én kezemen is a Marius ur vére száradna... Beszélmem kellett...

A kastély felől egy hang Iseult nevét kiáltotta. Az öreg asszony összerezte, de Iseult minden izgalom nélkül állt a helyén. Valami nagy világosság gyűlt a lelkében. Elfelejtett kis dolgok keltek életre körülötte és valamennyi beszélt. Most látta René tartózkodó, szinte félénk viselkedését és azt a kétségbeesett tekintetet, mely olyan vigasztalanul nézett rá, valahányszor Marius után bánkódott...

Nem kételkedett abban, hogy René a gyilkos. Akik kifelé mennek az életből, tisztán látják az életet.

Ujra hívták a kastély felől. Az élet hívta. Méretetlen undort érzett és mintha kergették volna, szaladt,

Brachfeld F.

kamarai szállító

Budapest, V., Dorottya-utca 1. Gizella-tér sarkán.

Uri ing és divatujdonságok.

Uri ruházat mérték szerint. Tábori selgemingek.

Női és férfi kész felöltők.

**DONNA
POUDER**

MINDENÜTT KAPHATÓ.

Kürthy Erzsé, Nirschy Emilia növendéke.

Janka műterem felvétele.

menekült, mélyen be, a park sötétjébe. Tüskés ágak csaptak az arcába és fehér virágok hulló szirma jelezték a lába nyomát.

*

Bent a kastélyban René gróf a menyasszonyát kereste. Azt mondták neki, hogy bizonyára a molnár leányához ment, aki gyerekkori játszótársa volt, attól akar elbucsuzni. René gróf egy szolgát küldött át kézilámpával a malomba, maga pedig a parkban kereste aráját. Valahonnan messziről egyhangú ének ért a füléhez.

Elment a tóig. Ott az ágak közt valami fehérét látott csillogni a parton. Közelebb ment és széthuzta a gallyakat. A borzalom vad kiáltása rázta meg mellét...

Ott feküdt Iseult fehérén, hátracsukló fejjel. Nagy kék szemei nyitva voltak és panaszos szemrehányással néztek a csillagos égre. Kinyújtott mozdulatlan karján egy fekete béka ült...

Fönt az erkélyszobában a hű Mari az utolsó mirtuszcsokrot tüzte a menyasszonyi ruhára, amit Iseult holnap magára vesz az esküvőre...

Hajszálakat hölgyek arcáról, karjáról végleg kiirtja felelőséggel **POLLÁK SAROLTA** elsőrangú kozmetikai intézete **Andrássy-ut 38. I.** (Tel. 157-98.). Ártalmatlan, fájdalom nélküli kezelés. Rögtöni hatás! „Miracle” hajeltávolítószer szétküldése utasítással. **Arcápolás.** Összes szépséghibák kezelése.

Égisz.

Hivatalosan és teljesen: *Egyesített Gyógyfürdők, Ingatlan- és Szálló-Részvénytársaság* a neve, de a praktikus életben, mely a rövid és népszerű neveket szereti, mindenha csak *Égisz*-nek fogják hívni ezt a modern és világraszóló magyar alapítást. A háboru gyermeke az *Égisz*, de a békés jövő reménysége. Elkövetkező évtizedek, a márt csak multnak ismerő generációk ajándéka a véres jelen kezéből. A hálás utókoré az *Égisz*, melytől országos érdekű, nagy tervek megvalósulását várja Magyarország. Az alapító Magyar Bank megértette az idők szellemét és pazar áldozatkészséggel rakta le talpkövéit a legimpozánsabb koncepcióknak, melyben annyi szépen elgondolt álom ölt testet. A *Nagy Budapest*-ről álmódóknak, idegenforgalomért lelkesedőknek, minden nemesen rajongó patriótának az ígéret földjét mutatja meg az *Égisz* és ez az ígéretföld valóban mosolygó kép, igazi éden, ahová a háboru sivár pusztaságán keresztül tengernyi vággyal, újraéledt akaraterővel érkezik el ez a nemzet. A magyar virtus, mely őrt állt a Kárpátok bércein, vérzett a Doberdón és rátiport a balkáni kigyó fejére, itthon a béke áldásos munkájára készül és régen adatott szebb munka ennek az országnak, amint aminek az *Égisz* szerez alkalmat programjával.

A *Parkváros* a Svábhegyen és a Gellérthegyen Budát varázsolja csodahellyé, a *Balatonmenti fürdők* részvénytársasága a magyar tenger fürdőéletét fogja a világhír nivójára emelni, az *Idegenforgalmi és Utazási Vállalat* domináló pozíciót biztosít a német és magyar jegyeladásban. Ezenkívül az *Égisz* égisze alatt fog közlekedni a *Svábhegyi Fogaskerekű Villamos* és működni az *Erzsébet Sósfürdő- és Forrásvállalat*. A 30 milliós alaptőke egyrészt, másrészt a vállalat vezető férfiainak rátermettsége kétségtelenné teszi a sikert. *Bárczy István* elnöksége, *Krausz Simon* alelnöksége és *Márkus Jenő* vezérigazgatósága kellő garanciája annak, hogy az *Égisz* dolgozni fog és úgy fog dolgozni, ahogyan azt ettől az alapítástól és az ilyen nagyszabású programtól az ország elvárja.

Igaz öröm és büszkeség tölt el bennünket ilyen auspiciumok láttára. Végre egy európai hirre méltó, komoly magyar kezdés, amelytől nagyot és nemeset várunk minden téren, ahová a vezetők keze elér. A magyar társadalom megbecsülendő nyereségét látjuk az *Égisz*ben s mint ilyenét köszöntjük *A Társaság* hasábjain. A magyar társasélet soha nem remélt föllendülését várhatjuk az *Égisz* minden vállalkozásától. Milyen más világ, mennyire más élet lesz a Svábhegyen, ezen a gyönyörű nyaralóhelyen, mely itt volt a hátunk mögött és nem láttuk meg, mert röstek voltunk megfordulni. És hisszük, hogy a Balaton mellé sem csak éhes osztrák gyerekek jönnek el a háboru után, ha Siófok és Földvár között nyolc kilométeres parthosszban új szállók és villák sora épül. Ha mindaz, amit az *Égisz* tervez és épít, készen lesz: a magyar közönség nem lesz idegen ebben az országban és az idegen otthon fogja érezni magát, ahol költeni akar.

Nagy perspektiva nyílik meg előttünk és az *Égisz*-é a jövő, mely eljövend közénk a harcok után.

Perzsaszőnyeg különlegességek, antik-ezüst-tárgyak és ékszerek kaphatók

Rosenstinglnél
Budapest,

IV., Deák-tér 4. — Telefon 6-76.

Szerkesztői üzenetek.

— Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség. —

Aratás. Aki az életben aratni akar, bő és dús termést akar betakarítani, az mindenekelőtt jól szántson és jól vessen. Persze, hogy ezenfelül még szerencse is kell, az azonban csak a gyöngék vigasztalása, hogy csak a szerencse viheti előre az embert. A gyöngék és tehetségtelenek mentetetik ezzel a lemaradásukat a világ és önmaguk előtt, de főleg azok, akik komoly és erős munka nélkül akarnak érvényesülni. A budapesti kelendő regények és társadalmi vígjátékok ismert figurája: a kávéházi naplopó vagy szabólegény, akiből a végén gróf vagy miniszter lesz, sohasem volt igaz — még nálunk sem. Nem olyan könnyű miniszterré lenni — kérdezze csak meg az évtizedek óta törtető képviselőket s a társadalmi ranglétrán is nehezebb a fölfeléjutás, mint ahogy ügyes írók kedvesen megírták, a budapesti emberek pedig henyén és ostobán elábrándozzák. A munka korszakát éljük, amikor még a legnagyobb tehetségnek is minden ereje megfeszítésével kell igyekezni, hogy állhassa a versenyt. Nem igaz, hogy az érdem nem érvényesül és nem igaz, hogy a becsületes munka elbukik a tisztességtelen elemekkel szemben. Az igazság és elismerés, igaz, hogy bekötött szemmel jár a világon, de higgye el: a végén mégis rátalál a becsületre és a munkára, a komisszást s a ravasz ügyeskedést pedig — ha tévedésből csatlakozik is hozzá egy kis időre — hamarosan elhagyja. Föl a fejfel! — fiatal ember — és föl a szivekkel! Csak vágjon bele a maga buzatáblájába bátran és nem roskadó lépéssel, izmos lendüléssel vágja a rendet. Majd meglátja, magának is lesz annyi acélos tiszta buzaszeme, hogy megsüthesse belőle a maga fehér kenyérét. — **Majális.** Lehet-e júniusban majálist rendezni? Tényleg nincs egyéb gondjuk az ötödik háborús év előtt? — **Kinai.** Kinát *Cholnoky Jenő A sárkányokországában* című könyve ismerteti. — **F. J.** Teljesen értéktelen, még csak nem is műkedvelő versezetek. Nemcsak, hogy nem közölhetők, de még beszélni sem érdemes róluk. Ezekkel ugyanis nem fog „belépni a költők sorába”. Uram, a költők sora nem olyan egyesület, ahová csak úgy bele lehet lépni, mint egy pocsolóba. Egyébként a barnaszemű leány a huhogó bagoly mellett épp olyan kedves együgyűség, mint az ön sorai mellett az odarajzolt toll. Jobb lett volna oda egy fűzfavesszőt pingálni. — **Kislány.** *Verpelét.* A verpeléti dohány igen jó, a verpeléti kislányok novellája azonban igen rossz. Mondja, igazán azt hiszi, hogy muszáj irni? — *Hatvanpuszta.* Egy ló miatt busulni nem jó. És nem is érdemes. Reméljük már nem is teszi. Hogy mit kell használni a szőke haj ellen? Erre nem merünk felelni, mert hátha megharagszik. Azt pedig igazán nem szeretnők. Egyebekben jó mulatást kívánunk. — **K. P. Makó.** Ráskai Ferenc művei a Légrády Testvérek kiadásában jelentek meg. — **V. J. Tokaj.** Az egyiket besoroztuk — nem veszi ugye rossz néven, ha simitunk rajta egy kicsit. A másik három nem nekünk való. Önnek pedig nem való a csinált eredetiskedés. Például: „szobád falára beszökök az alkonyatselyem...”. Mi ez, kérem? Csak maradjon az erős magyar hangulatoknál. — **Rozmaring.** Ki tudja, miért nem szereti az a

Kökény Ilona, a Belvárosi Színház művésznője, A Társaság divatdélutánjának modell-ruhájában.

Kardos műterem felvétele.

szőke kislány a verseket. Talán, mert rosszak. De az is lehet, hogy a sarkantyú pengése minden rigmusnál jobban imponál. Nyugodjék meg, bizonyára vannak olyan hölgyek, akiknek Goethe János Farkas ur sem kellett a verseivel. De azért Goethe talált elég vigasztalást. Maga is találhat — főleg, ha keres. — **Veresbegy.** 1. Az infánsrő születésnapját *Wilde* meséje után *Radnai Miklós* írta. 2. Pestmegye — Leányfalu. 3. Nőtlen. — **Földrajz.** Legjobb a Nagy Magyar Atlasz. Ára 48 K. — **Önkéntes.** Hogy négy óraker nehéz a felkelés, az igaz. De látja, Bocskay felkelése is bizonyára nehéz volt, mégis megtörtént. Már pedig egy pesti huszár is lehet olyan friss, mint a hajdani hajduk. Ami a kékeszöld szemű kigyót illeti, talán nem is olyan gonosz teremtés, mint ahogy maga gondolja, inkább csak egy hamis kislány, aki szeret játszani az olyan zsenge szivekkel, mint a magáé. De ne szégyelje, hogy este nem tud elaludni az ábrándozástól. Igaz,

hogy ama korai felkelésre tekintettel talán okosabb volna hamar elmerülni az álomba, — de szépnak mindig szép marad az a félóra, amikor a lelkünk elszabadul a valóságtól és a lehetőségtől és szabadon szárnyal a képzelettel. Ne szégyelje, majd ha nem fogja tenni többé, — ha majd nem teheti többé: akkor, majd akkor szégyelje — magát. — **Gondos mama.** A *Jó Pajtás* a legjobb gyermeklap. — **O. M. Debrecen.** Több nap, mint kolbász — még a káivinista Rómában is arany szabály ez. De inkább egyék mindennap két rőf debrecenit, semhogy csak egy rövidke verset is írjon. A dongót lehet dalolni „csak azért is” — de hozzánk nem illik csak azért is verset küldeni. — **Tiborc.** Hogy mit szívjon dohány helyett a cigarettainségben? Hát például, szívja a fogát, vagy mint a politikusok — szívja vissza a régi nyilatkozatait. — **Komárom.** 1. Az illető hölgy özvegy. 2. Nem. 3. Most Budapesten tartózkodik. — **Amateur.** *Mednyánszky László* művészeiről *Malonyay Dezső* könyve szól. — **Pillangó.** Hogy mit gondoljon az olyan fiúról, akinek mindennap más az ideálja? Legokosabb, ha maga egyáltalán nem gondol rá. Hogy mi mit tartunk róla? Irigyeljük kislány, fölötte irigyeljük. Nekünk a mai csunya korban már alig van egy-két ideálunk, ő pedig okosan besosztja idejét: nulla dies — sine ideál! Ó! be szép is nagyon fiatalnak lenni. —

Piros szegfű. 1. A három galambot *Kádár Lehel* írta. 2. Mosztanában nem divatos a gomblyukvirág. — **Kék szem.** Hogy annak a bájos bakfisnak a szeme olyan kék-e, mint a tó, vagy mint az ég — ez súlyos probléma. De hogy ezt mi döntjük el! Istenem, mi azt tartjuk, a szemet nem hasonlítani kell és elemezni. Bele kell nézni erősen és olvasni belőle. De nem most az istenért, csak ne most. Hogy melyik szem a hűségesebb a kék, vagy a barna? Ezt a kérdést se tudjuk eldönteni, de nem is próbáljuk. Különbben is minél hamisabb egy szem — annál kedvesebb. — **Gondolkodó.** Miért nincs teljes boldogság? Uram, arra nem tudunk felelni. Azt hisszük különben, azért nincsen egész boldogság, — mert nincsenek egész emberek. Az emberek boldogságából rendszeren annyi hiányzik, amennyi a többiek emberségéből.

Felelős szerkesztő: dr. ENDRÓDI BÉLA.

Laptulajdonos: dr. DOBAY ISTVÁN.

Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. Telefon 127—05.

Ilosvay Rózsi, a Belvárosi Színház művésznője, „A Társaság“ tavaszi divatdélutánján,
Gábor Andorné szalonjának kalap-modelljével.

Landau műterem felvétele.

Hungária Nagyszálloda

Elsőrangú ház Budapesten. Étterme az uri világ találkozója.

Pápai Ernő műintézete Budapest VI., Szerecsen-utca 65. (Liszt Ferenc-tér sarok.) Telefon 127—05.